

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Vojtěcha Šimíčka a soudců JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **B. M.,** zastoupeného advokátem Mgr. Petrem Bauerem se sídlem Pražská 15, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj,** se sídlem Staroměstské náměstí 6, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 1. 2011, č. j. 11 Ca 187/2009 - 52,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Průběh řízení

[1.] Dne 27. 1. 2006 vydal Městský úřad Sušice, odbor výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“), rozhodnutí zn. Výst./20959/04-330, jehož prvým výrokem nařídil L. H. podle § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), odstranění přesahu střechy rodinného domu č. p. 71/III, D., S., nad sousední pozemek; druhým výrokem dodatečně povolil stavbu „Změna stavby rodinného domu č. p. 71/III“ v S. Žalobce (dále jen „stěžovatel“) a dále manželé Š. podali proti tomuto rozhodnutí odvolání, které Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor regionálního rozvoje (dále jen „krajský úřad“), rozhodnutím ze dne 10. 4. 2006, č. j. RR/1248/06, zamítl. Proti tomuto zamítavému rozhodnutí podali všichni tři odvolatelé

žalobu, kterou Krajský soud v Plzni zamítl rozsudkem ze dne 17. 7. 2007, č. j. 57 Ca 78/2006 - 67. Následnou kasační stížnost všech tří odvolatelů zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 25. 6. 2008, č. j. 9 As 91/2007 - 132.

[2.] Stěžovatel sám ovšem podal krajskému úřadu následně žádost o obnovu správního řízení o odstranění stavby, které bylo ukončeno zmíněným rozhodnutím krajského úřadu ze dne 10. 4. 2006. Tuto žádost odůvodnil údajně nesprávným posouzením strženého žlabu, výškového limitu stavby a vadným posouzením požární bezpečnosti podloženým prý pouze nepravdivou ručně psanou požární zprávou. Tento návrh krajský úřad zamítl rozhodnutím ze dne 23. 2. 2009, č. j. RR 3745/08, neboť nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení podle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Námitkou způsobu posouzení strženého žlabu, stejně jako posouzením výškového limitu nástavby rodinného domu č.p. 71/III, se správní orgány zabývaly již v odvolacím řízení, takže taková námitka nemůže podle správního řádu důvod obnovy řízení založit. Stejně tak se orgány zabývaly i otázkou zajištění požární bezpečnosti. K ní sice stěžovatel nově předložil znalecký posudek zpracovaný 13. 9. 2002, ovšem stěžovatel měl tento posudek k dispozici již v době, kdy probíhalo řízení, takže jej mohl předložit. To neučinil, jde tedy také o důkaz, který nemohl obnovu řízení odůvodnit, stejně jako předložená kopie stavebního plánu z roku 1908, která již neodpovídá skutečnostem existujícím na pozemku v době vedení řízení.

[3.] Stěžovatel napadl toto rozhodnutí odvoláním, odůvodněným podjatostí Ing. Š., absencí výkresové dokumentace v podkladech napadeného rozhodnutí, zásahem do pokojného stavu, spočívajícím ve stržení okapového žlabu, povinností zajistit, aby nebylo zasahováno do jeho stavby v hranicích z roku 1908, a znaleckým posudkem ve věci posouzení požární bezpečnosti. Toto odvolání zamítlo Ministerstvo pro místní rozvoj (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 7. 5. 2009, č. j. 9907/2009-83/711. Žalovaný uvedl, že správní spis neobsahuje žádné rozhodnutí o stěžovatelem tvrzené podjatosti Ing. Š. Ke stěžovatelem předloženým důkazům žalovaný připomněl, že je měl stěžovatel k dispozici již v době původního řízení, kde je také uplatnil, ovšem ukázaly se nepravdivými. Žalovaný se tak ztotožnil s tím, že důvody pro obnovu řízení o odstranění stavby nebyly naplněny, neboť stěžovatelova žádost o obnovu řízení neobsahovala žádný z taxativně vymezených důvodů obnovy řízení. Stěžovatel zpochybnil rozhodnutí žalovaného podnětem k provedení přezkumného řízení, ovšem ten žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 29. 9. 2009, č. j. 20922/2009-31-4.

[4.] Stěžovatel napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 5. 2009 žalobou k Městskému soudu v Praze, v níž zejména opět vyjmenoval důvody, o něž opřel návrh na obnovu řízení, tedy stržení okapového žlabu, požární bezpečnost, nemožnost posouzení výškového limitu stavby, zásah do hranic jeho stavby v místě zákrapu podle plánů z roku 1908 a konečně nesprávné určení výšky oplocení. Městský soud tuto žalobu zamítl rozsudkem ze dne 25. 1. 2011, č. j. 11 Ca 187/2009 - 52. Městský soud se ztotožnil se žalovaným v tom, že nebyly dány důvody pro obnovu řízení. Důvody podle § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu vůbec nepřicházely v úvahu, neboť v daném řízení nebylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí uzavírajícího řízení, jež má být obnoveno. Naplněny pak nebyly ani důvody podle písm. a) téhož ustanovení. Způsob posouzení strženého žlabu totiž stěžovatel opakovaně namítal již v průběhu původního řízení, nešlo tedy o neznámou skutečnost. Stejně tak stěžovatel již ve stanovisku z 8. 10. 2005 namítal nemožnost posouzení výškového limitu stavby. V jednom ze svých odvolání

uplatnil i námitku ve věci požární bezpečnosti, navíc už ve svém podání ke krajskému úřadu ze dne 14. 5. 2003 poukázal na posudek v oblasti požární ochrany, jenž je datován dnem 13. 9. 2002 a jehož první stranu a závěr znalce ke svému podání i přiložil, nešlo tedy o dříve neznámou skutečnost. Stejně tak uplatnil v rámci původního řízení i námitku nemožnosti posouzení výškového limitu stavby. Dále městský soud vyjmenoval, ve kterých svých podáních stěžovatel argumentoval stavem stavby v roce 1908; ostatně na straně jedné stěžovateli nic nebránilo, aby plán z roku 1908 i přímo založil do správního spisu, na straně druhé ovšem z tohoto plánu nejsou zřejmé hranice mezi pozemky, neboť není kótován, takže z něj nelze zjistit umístění staveb k této hranici. Konečně pak městský soud vyjmenoval, ve kterých podáních a při kterých šetřeních byla řešena poslední stěžovatelova námitka, tedy otázka výšky oplocení předmětné stavby. Důvodnými neshledal městský soud ani obecné stěžovatelovy námitky ohledně porušení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. K žalobním námitkám týkajícím se údajného porušení pokojného stavu stavbou pana H. městský soud připomněl, že předmětem soudního přezkumu mohlo být jen splnění podmínek pro obnovu řízení, nikoli například zákonnost rozhodnutí o dodatečném povolení stavby. Dalšími námitkami, uplatněnými až při ústním jednání, se městský soud již zabývat nemohl, neboť byly uplatněny až po uplynutí dvouměsíční lhůty pro podání či rozšíření žaloby.

II. Obsah kasační stížnosti

[5.] Stěžovatel v kasační stížnosti směřující proti tomuto rozsudku uplatňuje důvody obsažené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), když namítá nesprávné posouzení právní otázky výkladu § 100 odst. 1 správního řádu, vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, byla v rozporu se spisy a zároveň byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem, a konečně nepřezkoumatelnost a nesrozumitelnost napadeného rozhodnutí plynoucí z opomíjení spisového materiálu.

[6.] Stěžovatel zejména uplatňuje rozpory v tvrzeních krajského úřadu, žalovaného a městského soudu ohledně toho, zda správní orgány měly už během správního řízení k dispozici znalecký posudek ve věci požární bezpečnosti. Tvrdí, že tento důkaz ve správním řízení uplatnil, přičemž krajský úřad to nejprve v rozhodnutí ve věci samé popřel, následně v rozhodnutí o nepovolení obnovy řízení ovšem stěžovateli vytkl, že tento důkaz mohl uplatnit a neuplatnil. Za situace, kdy stěžovatel „fyzicky uplatnil“ důkaz, ovšem v konečném rozhodnutí ve věci samé bylo jeho uplatnění správním orgánem popřeno, jde o důkaz, který fakticky nemohl účinně uplatnit v původním řízení, a tedy o důvod obnovy řízení. Dále vytýká městskému soudu, že se vůbec nezabýval tím, že tento důkaz mohl odůvodňovat jiné řešení otázky, která byla předmětem dokazování, tedy otázky požární bezpečnosti.

[7.] Dále stěžovatel opakuje, že nemohl v původním řízení uplatnit ani důkaz zápisem o stanovení výškového limitu. Stejně tak nemohl uplatnit důkaz plánem stavby z roku 1908, který prokazuje, že nemovitost končí krovem stavby, nikoliv zdí. Stěžovatel tento plán sice dodával do správního spisu, nebyl do něj ovšem založen ani využit v odůvodnění rozhodnutí. Novou skutečností, uvedenou v návrhu na obnovu řízení, pak bylo neposouzení a nedodržení podmínky kótování výšky oplocení od sousedního pozemku. Tato podmínka byla zahrnuta v předchozím rozhodnutí RRR 490/97-330, ovšem v konečném rozhodnutí krajský úřad tuto podmínku neposoudil a nedodržel. Tato

podmínka byla stanovena jako závazná odborem památkové péče, a jakkoli bylo rozhodnutí RRR 490/97-330 následně zrušeno Krajským soudem v Plzni, měl se stavební úřad s kotováním výšky oplocení vypořádat i v dalším správním řízení. Právě proto, že se jím stavební úřad ani krajský úřad v novém konečném rozhodnutí již nezabýval; šlo o novou skutečnost.

[8.] Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje zrušit rozsudek městského soudu a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

[9.] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na tom, že stěžovatelova žádost o obnovu řízení neobsahovala žádný z taxativně daných důvodů pro obnovu řízení. Ke stěžovatelově argumentaci plánem stavby z roku 1908 žalovaný uvádí, že tvrzení, že jeho nemovitost končí krovem stavby, nikoli její zdí, mohl stěžovatel uplatnit již v řízení před městským soudem, ovšem neučinil tak, tudíž jde o nepřípustný důvod kasační stížnosti ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. K ostatním důvodům kasační stížnosti žalovaný uvádí, že stěžovatel opět pouze zmiňuje důkazy, které existovaly již v původním řízení před krajským úřadem a stěžovatel je v něm také uplatnil. Konkrétně ve vztahu ke znaleckému posudku ve věci požární bezpečnosti odkazuje žalovaný na písemnost krajského úřadu ze dne 13. 6. 2003, v níž krajský úřad na znalecký posudek reagoval a uvedl, že nezpůsoboval nezákonnost dodatečného stavebního povolení. Ze všech těchto důvodů žalovaný navrhuje, aby byla kasační stížnost zamítnuta jako nedůvodná.

IV. Posouzení důvodnosti kasační stížnosti

[10.] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

[11.] Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že nyní posuzovaná kasační stížnost je pouze jedním z dílů dlouholetého sousedského sporu stěžovatele s vlastníky domu č. p. 71/III v S., nyní tedy s L. H.; ostatně už Západočeský krajský národní výbor Plzeň, odbor výstavby, zmiňoval ve svém rozhodnutí z 16. 6. 1966, č. j. 300/1966/42, jímž vyřizoval stížnost nynějšího stěžovatele na přístavbu prováděnou tehdejším majitelem oné budovy, panem P., „neurovnané sousedské vztahy, které trvají již delší dobu.“ Jak plyne ze správního spisu, nynější část těchto sousedských sporů započala, když stavební úřad vydal nynějšímu majiteli, panu H., dne 20. 2. 1995 původní stavební povolení na rekonstrukci tohoto rodinného domu pod sp. zn. Výst. 998/1995-330. Úkolem zdejšího soudu ovšem není zabývat se všemi jednotlivými peripetiemi tohoto mnohaletého sousedského sporu, nýbrž pouze posoudit zákonnost rozsudku městského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti zamítnutí odvolání proti nepovolení obnovy řízení ve věci rozhodnutí o odstranění přesahu střechy a dodatečném povolení stavby.

[12.] Samotná kasační stížnost ovšem z této perspektivy zcela nevychází. Stěžovatel v ní v zásadě pouze znovu vyjmenovává a rozebírá důkazy, které předložil již krajskému úřadu, a znovu se snaží prokázat, že tyto důkazy byly dostatečné k zahájení obnovy řízení, když o tom nepřesvědčil krajský úřad, poté žalovaného a ani městský soud. Takový stěžovatelův přístup plně nerespektuje povahu kasační stížnosti, která není opravným prostředkem v rámci správního řízení, v němž by měl stěžovatel pouze zopakovat to, co již

opakovaně uplatnil ve správním řízení, nýbrž mimořádným opravným prostředkem v rámci soudního přezkumu správních rozhodnutí. Vzhledem ovšem k tomu, že i takto formulované stížní námitky lze podřadit pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., zdejší soud se k nim postupně vyjádří.

[13.] Stěžovatel opět namítá, že jím předkládané skutečnosti a důkazy odůvodňovaly obnovu řízení, tedy že naplňovaly podmínky vymezené v § 100 odst. 1 správního řádu. Toto ustanovení zní: *„(1) Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže*

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.“

[14.] Jak správně uvedl městský soud, písmeno b) nelze na stěžovatelova tvrzení vůbec vztáhnout. Stejně tak na ně nelze vztáhnout ani spojení z písm. a) o provedených důkazech, které se ukázaly být nepravdivými. Zbývá tedy posoudit pohledem tvrzení obsažených v kasační stížnosti, zda lze některé ze stěžovatelových tvrzení označit za *„dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.“*

[15.] Stěžovatel zaprvé brojí proti tomu, jak správní orgány naložily se znaleckým posudkem o požární bezpečnosti, který vypracoval znalec v oboru požární ochrany Vlastimil Němec dne 13. 9. 2002. Jak správně uvádí ve svém vyjádření žalovaný, předložil stěžovatel tento znalecký posudek, respektive jeho první a poslední stranu, krajskému úřadu jako přílohu ke svému podání nazvanému „požadavek na zastavení stavby“ ze dne 14. 5. 2003. Krajský úřad na toto podání zareagoval svým přípisem ze dne 13. 6. 2003, sp. zn. RR 1049/03, kde uvedl: *„Ani předložený znalecký posudek na posouzení požární bezpečnosti mezi stávajícím rodinným domem v k.ú. S. a sousedícím rodinným domem, na kterém byla provedena přístavba, nezpůsobuje nezákonnost dodatečného stavebního povolení …“* Z toho plyne, že předmětný důkaz byl v daném řízení stěžovatelem uplatněn, respektive jím zjevně uplatněn být mohl v celé jeho úplnosti a není na Nejvyšším správním soudu domýšlet se, proč stěžovatel v roce 2003 nepředložil krajskému úřadu celý znalecký posudek, ale jen ukázku z něj. Každopádně nešlo o důkaz, který stěžovatel „nemohl v původním řízení uplatnit“. Stěžovatel sice v kasační stížnosti připomíná, že krajský úřad tento důkaz nakonec ve svém rozhodnutí ve věci samé „popřel“, to však není důvodem obnovy řízení. Případnou kritiku toho, jak se správní úřad vypořádal s jím předloženými důkazy, může účastník řízení uplatnit například v odvolání, nikoli však v návrhu na obnovu řízení. Ta totiž slouží k nápravě nově najevo vyšlých skutkových nesprávností, nikoli nesprávností právních (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2010, sp. zn. 6 As 39/2009, publ. pod č. 2144/2010 Sb. NSS). Stěžovatel sice v kasační stížnosti tvrdí, že za „uplatnění důkazu“ lze pokládat pouze uplatnění řádné, které správní orgán také umožní, důkaz skutečně provede a závěry svého hodnocení uvede v odůvodnění. Takovou argumentací však stěžovatel pouze zastírá to, že ve skutečnosti nepředložil ve svém návrhu na obnovu řízení nový důkaz, nýbrž důkaz, který předložil již

o šest let dříve, a nyní pouze protestuje proti tomu, že jej krajský úřad (dle jeho názoru) dostatečně nezohlednil. Jak však bylo vysvětleno, taková kritika důvod obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nezakládá.

[16.] Na okraj této námitky stěžovatel městskému soudu dále vytýká, že se nezabýval další podmínkou ve smyslu tohoto ustanovení, totiž tím, zda tento důkaz mohl odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování. K tomu je ovšem třeba připomenout, že důvod obnovy řízení je dán pouze tehdy, pokud jsou splněny obě tyto podmínky současně, musí jít tedy zároveň o novou skutečnost a zároveň o skutečnost, která mohla vyvolat nové řešení předmětné otázky. Za situace, kdy bylo prokázáno, že znalecký posudek ve věci protipožární ochrany nesplnil podmínku novosti obsaženou v písmeni a), nebylo už třeba se zabývat tím, zda splnil tuto druhou z kumulativně vyžadovaných podmínek.

[17.] Co se týče novosti druhého „protidůkazu“ v podobě zápisu o stanovení výškového limitu, zdejší soud může pouze odkázat na precizní výčet městského soudu, který na straně 10 svého rozsudku rozsáhle vyjmenovává, kde všude se tento argument během správního řízení objevil.

[18.] Třetí stížní námitka spočívá v tom, že stavební úřad chybně nezaložil do spisu plán stěžovatelovy stavby z roku 1908. I zde je třeba připomenout, že stěžovatel tento plán opakovaně předkládal v původním správním řízení, nešlo tedy ani v tomto případě o nový důkaz. Pokud brojí proti tomu, že stavební úřad, a tedy ani následně krajský úřad, tento plán dostatečně nezohlednily ve svém rozhodování a že nebyl založen do spisu, jde opět pouze o právní nesouhlas s tím, jak správní orgány naložily se stěžovatelem předloženými důkazy, tedy o právní kritiku, jež je relevantní například pro účely odvolání, nikoli o skutková nova dostatečná pro obnovu řízení. Pouze obiter dictum pak zdejší soud podotýká, že z plánu stavby opravdu není zjevná hranice stavby vůči jiným stavbám, takže její použitelnost pro původní řízení ve věci samé byla přinejmenším sporná. Snad by se relevance tohoto důkazu mohla jevit jinak ve světle informace, že nemovitost končí krovem stavby, nikoli zdí; to však zdejšímu soudu nepřísluší posuzovat nejen proto, že jde o otázku čistě technickou, ale zejména proto, že tento argument stěžovatel opravdu uplatnil až v řízení před zdejším soudem, a jde tedy o námitku nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 4 s. ř. s. Jinak řečeno, samotný výkres stavby nebyl v řízení novou skutečností; Nejvyšší správní soud nemůže vyloučit, že by mohl být novou skutečností, pokud by byl obohacen o informace, které stěžovatel nově uplatňuje až v kasační stížnosti; to by je ovšem musel uplatnit už v návrhu na obnovu řízení, nikoli až v kasační stížnosti proti rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí, jímž byl návrh na obnovu řízení zamítnut.

[19.] Poslední stěžovatelova námitka se týkala kotování výšky oplocení. Tento problém zmínil stěžovatel v bodě 5 svého návrhu na obnovu řízení, v něm ovšem žádné nové skutečnosti nepředložil, pouze kritizoval postup stavebníka. Podobnou kritiku ve věci výšky oplocení ostatně uplatnil v řízení již několikrát, jak opět pečlivě zdokumentoval městský soud na straně 11 svého rozsudku. Ani zde tedy nešlo o novou skutečnost.

[20.] Lze tak shrnout, že ani v kasační stížnosti stěžovatel neprokázal, že by krajský úřad pochybil, když na základě jím uváděných skutečností nenařídil obnovu řízení, respektive že by pochybil žalovaný, když v této věci zamítl stěžovatelovo odvolání. Nejvyšší správní

soud se plně ztotožnil se zjištěními a závěry, které v této věci učinil městský soud, a kasační stížnost mu nezbylo než zamítnout.

V. Závěr

[21.] Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 in fine s. ř. s.).

[22.] Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému náklady řízení nevznikly. Proto soud rozhodl, že se žalovanému právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. září 2011

JUDr. Vojtěch Šimíček
předseda senátu